

JÉGÉČKO

Školní časopis při Gymnáziu & SOŠPg Liberec Jeronýmova

Úvodní slovo

Není každý den posvícení.

Obzvláště pak v období předvelikonočního půstu.

Lidé si dobrovolně odříkají věci, které mají rádi:

maso, čokoládu, dokonce i kafe (chraň bůh).

Někteří z nás se s velkým sebezapřením též ovládli a vypustili ze svých životů tak milovanou chuť k práci. Ze zimního spánku jsme se probrali do jarní únavy a svorně kýváme hlavou nad prohlášením, že prokrastinací trpí až třetina studentů. S nespoluprací lidí se holt počítá předem. S čím se nepočítalo, byla naprostá ignorace ze strany techniky.

Osobně se netajím svou schopností zapálit kuchyň při přípravě cereálií, přesto mě mírně znepokojuje, že se s ostražitým pohledem plížím už i k vlastnímu počítači. Sázecí programy jsou zlo. Sázecí programy v kombinaci s grafickými jsou zlo dvojnásobné. Zlo jsou též ryze manuální přístroje typu sešivačka či děrovačka. Již z dále na jejich tváři poznáte povýšený úsměv - jako by vás, vědomy si své převahy, lákaly do jámy lvové.

Ovšem titul Zlo Krutopřísne si získala tiskárna, nenápadně drímající v kanceláři školy. Na první pohled zcela nenápadná, uvnitř však temná a zákeřná. Skoro by se chtělo říct, že má černou duši, jenže právě ta černá jí chybí. Stejně jako modrá a červená. Žlutou sice disponuje, ale veškerý její optimistický charakter nám časopis nevytiskne.

Na konec tedy nezbyvá tedy nic jiného než doufat, že další číslo vznikne v menším zmatku, při větší spolupráci redaktorů a za větší podpory z technického zázemí.

Mimochodem, veselé Velikonoce (a ještě veselejší velikonoční prázdniny)!

Obsah

Novinky

Rozhovor...

Kultura

Cestování

Nedělní chvilka poesie

Filmy

01101010

Čím se baví gympláci

Sport

Poradna

Kulturní vložka

LEAST I COULD DO

BY RYAN SOHMER AND CHAD WM. PORTER

Uvidíme co Copperfield udělá

12.24.03

Zelený svátek

Sedmnáctého března. Pro většinu Čechů naprosto normální den. Ale v Irsku je to jeden z nejvýznamnějších dnů roku. Slaví se zde svátek svatého Patrika, patrona Irů. A kdo to vlastně onen Patrik byl?

Především vůbec nebyl irské národnosti. Byl to Angličan a do Irska se dostal jako otrok, když jej v 16 letech odvěkli irští piráti. V zajetí se v Patrikovi probudila hluboká víra a intenzivně se modlil. Myslel si, že otroctví je trestem za jeho dosavadní bezbožný život. Naučil se tu dokonale irsky a poznal také irské obyčeje a způsob života. Po šesti letech se mu podařilo uprchnout domů. Ale dlouho se zde nezdržel, protože měl sen, v němž ho hlasy Irů vyzývaly, aby se vrátil do Irska. Poté, co se stal biskupem, se tedy vrátil a obracel irský lid na katolickou víru. Údajně jim vysvětloval princip tří na lístku jetele a od té doby

je proto trojlístek symbolem Irska. Dále se říká, že vyhnal z ostrova hady. Těžko říct, zda

je to myšleno doslova či metaforicky, každopádně je to součástí legendy o něm. Dočtěte se o něm různé věci, jak pověsti, tak fakta. Ale zpět k oslavám.

Den svatého Patrika se slaví v den jeho údajného úmrtí. Je plný typických irských symbolů- trojlístků, leprikonů (či leprechaunů), zelené a zlaté barvy a tance. Slaví se jak modlitbami, tak v hospodě.

Typické irské černé pivo či sklenička whiskey, irská hudba, průvody na ulicích,... To všechno

je součástí oslav. Tento den se však neslaví jen v Irsku. Paradoxně první oslava proběhla roku 1737 v Bostonu.

A v Americe se také slaví i v dnešní době. Například v Chicagu se na počest sv. Patrika dokonce barví řeka na zeleno (což vzniklo omylem, ale je to výjimečné a zajímavé).

A samozřejmě se den Svatého Patrika slaví i v kontinentální Evropě. V České republice probíhají různé akce, ať již přesně sedmnáctého března či v jiný den. V Liberci proběhl Veselý Irsko-Skotsko-Keltský průvod, v Jablonci Slavnosti svatého Patrika, také v Praze se již tradičně konalo několik akcí... Zelený svátek se prostě slaví všude možné a různými způsoby. Někdo slaví jen proto, aby se mohl opít, jiný vážně vzdává hold Patrikovi a někteří se chtějí pobavit a potkat s kamarády. Takže se na příští rok připravme a oslavme ho třeba i u nás ve škole!

Mája Jílková

Černobylská havárie - 25 let poté

26. duben roku 1986, 1 hodina a 23 minut. Obyvatelé městečka Pripjat' spokojeně spí - přestože v nedaleké elektrárně probíhá experiment, který se zvrtné a zanechá po sobě nedožrnné následky.

Anton p. Solomucha: Mona Lisa di Antonio Maria Gherardini del Giocondo

Průběh havárie

Vše začalo den předtím, ve chvíli, kdy se začalo s odstáváním 4. reaktoru a po jehož odstavení měl proběhnout celkem obvyklý experiment (ten měl ověřit, jestli bude elektrický generátor poháněný turbínou po rychlém uzavření přívodu páry do turbíny schopen při svém setrvačném doběhu ještě zhruba 40 vteřin napájet čerpadla havarijního chlazení). V jednu hodinu po půlnoci dne 25. dubna se začalo se snižováním výkonu. Ve 13:00 technici odstavili systém havarijního chlazení.

Je jedna hodina v noci 26. dubna, v reaktoru klesá výkon na minimum a štěpná reakce se blíží k nulové hodnotě – téměř se zastavuje, což je velmi nestabilní stav. Technici však učinili několik závažných chyb (například vysunuli regulační tyče výše, než je dovoleno,

a poté pokračovali v experimentu). Poslední osudové chyby se pak operátoři dopouští tím, že zablokovali havarijní signál, který by při uzavření přívodu páry na turbínu automaticky odstavil reaktor, a ten se proto začíná přehřívat a tlak v něm nebezpečně stoupá. Po pokusu o zasunutí regulačních tyčí dochází ke kolapsu a následnému výbuchu 4. reaktoru, který je tak mohutný, že odsune betonovou desku reaktoru a nebezpečně radioaktivní grafitové tyče jsou rozmetané po okolí.

Hasiči jen pár desítek minut poté lokalizují požár a začínají ho hasit. (Tito lidé byli vystaveni radiaci v průměru okolo 107 mSv) O tři hodiny později je požár uhašen (ovšem za cenu několika lidských životů), ale radioaktivita se začíná šířit do okolního prostředí.

27. dubna přijíždí generál Pikalov, který informuje vládu a nechává městečko Pripjat' evakuovat. Helikoptéry svrhují na reaktor 800 tun dolomitu, karbit boričitý, 2400 tun olova a 1800 tun písku a jílu aby se zabránilo dalšímu úniku radioaktivity.

28. dubna se o katastrofě dozvídá svět, ale pouze prostřednictvím krátké zprávy.

1. máj v Kyjevě (který je vzdálený od Černobylu pouhých 110 km) je jeden z nejčistších. Celý den jezdí po Kyjevě a jiných městech kropící vozy a smývají radioaktivní prach, který na ně dopadá. Úřady tvrdí, že radiace od 26. dubna klesá.

2. května požárníci odčerpávají vodu ze zásobníku pod reaktorem. Tento nebezpečný úkol plní až do 8. května. Každý z hasičů dostává prémii 1000 rublů.

5. května je zaznamenán přibližně stejně velký únik radiace, jako v den havárie.

Následky havárie

Okamžité následky pocítili hlavně zaměstnanci elektrárny, kterých bylo okolo čtyř stovek, a hasiči, kteří likvidovali požár. Zahynulo 31 lidí, z toho 28 na následky ozáření a tři při výbuchu. Akutní nemoc z ozáření mělo 203 lidí, z okruhu 30 km od elektrárny bylo evakuováno 116 000 obyvatel, z čehož nejspíše většina z nich zemřela, nebo byli postiženi rakovinou. Přes 40 tisíc dětí

trpí nemocí štítné žlázy a zvýšil se i počet nemocných anémií a leukémií.

Celosvětově je k roku 2005 indikováno 985 000 obětí. Jedná se o lidi, kteří díky havárii v JE Černobyl přišli o život na následky rakovinných i jiných (nemoci dýchacího ústrojí, zažívacího traktu, krevního oběhu, svalů, kostí, kůže aj.) nemocí.

Vnímání havárie

Anton P. Solomucha je francouzský umělec a fotograf. Nafoťl sérii fotografií s názvem „Červená karkulka na návštěvě v Černobylu“, která zobrazuje ironicky alegorický pohled na katastrofu v Černobylu. (Obr 1)

Kateřina Kodýmová

Okresní kolo soutěže v dětské recitaci

A je to tady. Stojíme (Lenka Strádalová a já) před DDM Větrník a čekáme na zahájení okresního kola Soutěže v dětské recitaci. Nejdříve bych ale měl vysvětlit, proč jsme se my dva v pátek 11.3. ulili ze školy. Ve školním kole této soutěže jsme porazili ostatní účastníky ze sekundy (mluvím jen o nejmladší kategorii), a tak jsme mohli postoupit dál. Ale zpět na místo - jdeme se zapsat na seznam účastníků, dostáváme malou svačinu a stoupáme do 2. patra. Tam, v takové malé místnosti (asi poloviční oproti sálu v domečku) je možná tak osm řad židlí a úplně vzadu tři stoly pro porotu. S mírným

zpožděním začínáme, Lenka jde na řadu druhá, já jsem na třetí pozici. Potom ještě dalších 20 účastníků a první kolo je za námi. Po cca 25 minutách začínáme druhé (a poslední) kolo, opět ve stejném pořadí. Svůj projev tedy dokončí poslední soutěžící, porota se jde asi na půl hodiny poradit a my máme volno. Zpět se však porotci vrací už s cenami – čokolády, diplomy, a pro ty nejlepší také poukazy na odběr knih s hodnotou 100 Kč. Projev poroty přeskočím, posledních pár řádků bude věnováno konečnému umístění. Není to tedy umístění ve smyslu první a poslední, podle poro-

ty totiž bylo těžké vybírat ty nejlepší. Těch 23 soutěžících se dělí na 3 postupující, 7 náhradníků a ten zbytek. Já jsem se dostal do předních pozic, ale toho zbytku. Zato Lenka zamířila mnohem výše, nikoli k náhradníkům, ale přímo mezi ty tři nejlepší, kteří postupují, a jedou tak do krajského kola. A to je, uznejte sami, skvělý výkon. Blahopřejeme!

Jakub Hrubý

...s panem Holým

Jaké jsou vaše koníčky?

Mezi mé koníčky patří sport a třeba četba. Ze zimních sportů mám rád rychlostní sporty, běžky a snowboard, z letních sportů cyklistiku a plavání.

Dělal jste někdy nějaký sport závodně?

12 let jsem závodně běhal na lyžích.

Jaká je vaše oblíbená kniha, co byste doporučil čtenářům?

No, mně se vždycky vybaví to, co jsem naposledy četl. Teď naposledy jsem četl Kouzelný vrch od Thomase Manna, což je zajímavá knížka, která se týká období před první světovou válkou. Často bývá češtináři doporučována jako povinná četba, a tak ji studenti neradi čtou. Což je škoda, protože není tak nezáživná, jak si studenti často myslí. Ale pak mě ještě napadá,

že pokud bych něco doporučil, tak autora - Miloše Urbana, je to současný český spisovatel a líbí se mi od něj dvě knížky - Hastrman a Sedmikostelí, obě jsou dobře napsané a zajímavé.

Jaký je váš oblíbený film?

No, naposledy jsem viděl Protektora, který se mi moc líbil, především po té výtvarné stránce byl dobře propracovaný. Před shlédnutím jsem se trochu bál, že je to téma v českém filmu zpracované až příliš mnohokrát, než aby bylo možné přijít s něčím zajímavým. Ale výtvarné zpra-

cování je opravdu dobré.

Jakou posloucháte hudební skupinu? Máte oblíbený žánr?

Raději si vybírám konkrétní kapely, protože zvlášť v dnešní době se spousta kapel prolíná do různých žánrů, takže mám rád skupiny, které mají velké žánrové přesahy. Co jsem si v poslední době objevil pro sebe, jsou Efterklang, což je výborná dánská kapela. Nebo pak americká skupina Ratatat, eventuálně islandští Sigur Ros.

Co nejradši jíte nebo pijete?

Dobré jídlo. Né, mám rád, když můžu vyzkoušet cizokrajná jídla, připravená lidmi, kteří jsou z té země a od kterých by to správně mělo pocházet, dá se to dost poznat.

Co naopak nemáte vůbec rád k jídlu? (z českých jídel)

Dřív jsem nesnášel koprovku, teď už ji občas sním, ale pořád je to jídlo, které prostě nemám rád.

Jaký jste byl student?

Byl jsem celkem klidný a hodný student, ale pečlivý jsem moc nebyl, některé předměty mě nebavily, při nich jsem moc nedával pozor. Bavily mě hodně předměty, které učím, což je biologie a výtvarná výchova. A protože jsme měli dobrého učitele na dějepis, tak mě bavil i ten.

Jaké jste měl vysněné povolání, když jste byl malý?

Poměrně brzo jsem objevil profesi animátora, takže jsem pak chtěl být animátorem, bavily mě kreslené filmy.

Čím vás studenti dokážou naštvat, nebo naopak potěšit?

Naštvat mě dokážou tím, že vyrušují - když někoho látka nezajímá, tak ať je radši zticha a dělá si něco, co potřebuje, to je jeho věc, ale vadí mi, když ruší při výkladu. Potěšit mě dokážou, když mají o něco zájem, když jsou schopní si něco najít sami a když se prostě snaží, mám rád, když někdo nad něčím přemýšlí a konkrétně třeba v té biologii, když se někdo snaží přemýšlet o tom, jak ta příroda funguje a tak. To samé platí i ve vý-

tvárném umění, kde je dobré, že student pochopí, že výtvarné umění není něco na okraji společnosti pro pár lidí, kteří jsou blázni, ale že ho tvoří určitá skupina lidí, která se snaží reagovat na to, co se děje kolem nich - stejně tak, jako reagují spisovatelé nebo filmaři.

Věnujete se předmětům, které vyučujete, i ve volném čase, nejenom ve škole?

No, abych pravdu řekl, nemám na to moc čas, abych se tomu nějak moc věnoval, což mě mrzí, protože to často odsou-

vám stranou. Alespoň se ale snažím trošku fotit, to mě hodně baví. A snažím se trochu sledovat třeba ornitologii.

Máte doma nějaké zvířátko?

Teď už ne, ale měl jsem doma psy, takže dřív byli psi, teď už není nic.

Něco ze soukromého života? Máte manželku a děti?

Manželku mám a děti už jsou na cestě - teda jenom jedno.

Bude to kluk, nebo holčička?

To ještě nevíme, nedávno zrovna proběhlo vyšetření ultrazvukem a děťátko se tak různě schovává, takže ještě nevíme.

A máte už vymyšlená jména?

No jména se tak nějak pořád přemílají, ale asi se to ustálilo na Josefíně nebo Antonínovi.

Měl byste nějaký vzkaz pro studentům?

Hlavně ať spoléhají na svůj rozum.

Lukáš Lehký

Pan profesor Holý nejenže sám aktivně sportuje, dokonce se angažuje i jako instruktor ve škole běžeckého lyžování.

Divadlo

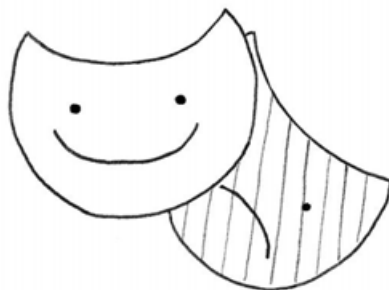
Ještě než začnu psát recenzi na divadelní představení, zmíním se o několika novinkách v oblasti kultury, o kterých se v poslední době mluví.

Diváci, nebo spíše posluchači liberecké opery jistě zaznamenali velký úspěch díla Edgar, která se s obrovským úspěchem umístila na 1. místě na festivalu Opera 2011 v Praze, a stala se tak nejlepším představením v České republice. Edgar získal ještě jedno ocenění - cenu za nejlepší inscenaci. Ti, kteří operu neviděli, mají už bohužel smůlu, jelikož se 19.3.2011 v libereckém Divadle F. X. Šaldy konala její derniéra.

A snad všichni zaregistrovali 26.3.2011 předávání cen Thálie za rok 2010 na ČT 1 (pokud ovšem někdo nedal přednost vedlejšímu, poněkud méně obohacujícímu programu v podobě skřehotajících pubertáků a budoucích nástupců Justina Biebla a dalších...) Ale zpět

k Tháliím.

V mém poli zájmu byl především balet a s ním i sólistka Národního divadla v Praze, **Adéla Pollertová** zářící jako host Divadla F.X.Šaldy v netradičním baletu Periferie. Konkurence byla ale veliká, a tak nakonec ocenění získala jiná skvělá baletka – **Zuzana Pokorná** za roli Esmeraldy ve Zvoníku od Matky Boží uvedeném v plzeňském Divadle J.K.Tyla.

Za mimořádný mužský jevištní výkon udělila herecká asociace Thálii **Richardu Kročilovi** za roli Othella ve stejnojmenném představení Národního divadla v Praze. Dalšími vítězi a vítěžkami jsou: v oblasti činohry **Květa Fialová**

(za roli Maude v představení Herold a Maude), **Jiří Štěpnička** (za roli Raymonda v představení Blackbird), v oblasti opery **Christina Vasileva** (za roli Káti v inscenaci Káťa Kabanová), **Richard Haan** (za roli Sebastiana v představení Nižina), za operetu, muzikál a jiný hudebně-dramatický žánr získali Thálii – **Dasha** (za roli Máří Magdaleny v představení Jesus Christ Superstar) a **Marian Vojtko** (za roli Barona Prášila ve stejnojmenném představení). A na konec zvláštní ceny: ceny za celoživotní dílo – činohra – **Jiřina Bohdalová**, která vtipně naznačovala, že už ji měla dostat dávno, opera – **Naděžda Kniplová** a balet – **Věra Ždichyncová**. Adéla Pollertové i zatím neoceněným umělcům držím palce do příštího roku... aneb kdo si počká, ten se dočká.

Míša Černá

V divadle F. X. Šaldy se můžete zkulturnit zhlédnutím představení:

- Sugar aneb někdo to rád horké (muzikál se sourozenci Gondíkovými)
- Nikdy nekončící příběh (nový balet)
- Charlotta (balet)
- Romeo a Julie (činohra s klasickým motivem)
- Lakomec (činohra s klasickým motivem)

Periferie

f

Napadlo by vás jít někdy na balet?

Ne?

A proč ne?

Kombinace tance, slova a zpěvu – to je Periferie. Hru Františka Langeru o lásce, zločinu, vině a trestu skvěle zpracovala šéfka baletního souboru Divadla F. X. Šaldy Alena Pešková do podoby tanečního divadla, tzv. zpěvohry brechtovského typu. V hlavních rolích Anny a Franciho vystupují: primabalerína Národního divadla Adéla Pollertová a sólista Divadla F. X. Šaldy Alexey Yurakov. Peri-

érií provází Dagmar Součková coby vypravěčka, zpěvačka a komentátorka v jedné osobě. Její hlas si chvílemi můžete snadno splést s mužským tenorem, což se poprvé na začátku stalo i mně. Až po pár minutách jsem si uvědomila, že tam v klobouku s červenou mašlí a pláštěm nechodí jen tak, ale vydává ten hlas, který podle mého prvotního mínění vycházel z reproduktorů někde v zákulisí. Zpívá písně Martina Němce (z jeho kapely Lili Marlene), které svou atmosférou přímo

pasují na periferii velkoměsta. Jejich chytlavá melodie a rytmus se vám doslova vryjí pod kůži a zaručeně se vám ještě někdy vybaví, protože i slova nejsou těžká na zapamatování. Toto divadelní představení se hodí snad pro všechny typy diváků, a i když nejste zrovna velký milovník baletu, může vás velmi zaujmout. A pokud ještě váháte, snad vás přesvědčí i fakt, že výkony hlavních hrdinů jsou tak skvělé, že oba dva byli nominováni na cenu Thálie. Ani mně osobně nestačilo shlédnout Periferii pouze jednou a musela jsem si zážitek z ní zopakovat.

V podstatě celé představení se točí okolo věty: „Chcete dojít spravedlnosti pro vraždu, ale upírají vám vraždu? Dejte tedy spravedlnosti vraždu, kterou by mohla trestat!“ Aneb vražda z lásky nebo z touhy po spravedlnosti? Na to už si každý musí odpovědět sám...

Miša Černá

Španělsko

Každý rok o letních prázdninách jezdím s rodiči někam za mořem a památkami do zahraničí. Mám již procestované téměř celé Chorvatsko, část Řecka a Španělsko. A právě Španělsko mě momentálně nejvíce nadchlo.

Poprvé jsem byl ve Španělsku před dvěma lety. Vybral jsem si zájezd do Katalánska na pobřeží Costa Brava. Po úmorné 24 hodinové cestě autobusem, při které mi za zády celou cestu vřiskaly malé děti a nohy jsem měl nateklé do rozměrů nohou zlobra Shreka, jsem se ubytoval v překrásném tříhvězdičkovém hotelu. Ihned se nás ujala svěrázná delegátka a povyprávěla nám základní informace o Španělsku a Katalánsku. Katalánsko je území Španělska a dělí se na 4 provincie. Žije zde přes 7 milionů obyvatel. Hlavním městem je Barcelona.

První den jsem si naplánoval jako relaxační. Prošel jsem se po městě, kde jsem byl uby-

tovaný (Lloret de Mar – jedno z největších a nejživějších přímořských letovisek na Costa Bravě), obešel suvenýry

a sednul si na sangrii, což je le-
dový vinný punč typický právě
pro Španělsko. Zasníl jsem se,
pozoroval pláž zalitou zlatým
pískem a poslouchal šumění
křišťálového moře.
Večer jsem již netrpělivě přešla-
pova před jídelnou a čekal
na večeři. Když jsem poprvé
vstoupil do hotelové jídelny,
oněměl jsem úžasem. Celá jí-
delna byla zaplněná švédskými
stoly, které se prohýbaly pod tí-
hou všemožných steaků, rybích
specialit, exotického ovoce
a dalších

lahodných pokrmů. Není divu,
že jsem byl po týdenní dovo-
lené o 5 kilo těžší.

Na jeden z dalších dnů
jsem si naplánoval cestu výlet-
ní lodí. Projel jsem celé po-
břeží a poznal všechna tamní
turistická střediska. Jedním
z nejhezčích byla Tossa de
Mar. Malinká vesnička
protkaná spleťtými ulič-
kami s kamennými domy, kde
starou část města tvoří monu-
mentální pevnost z 12. století.

Největší událostí z celé
dovolené byl pro mě jedno-
značně výlet do Barcelony.
O Barceloně jsem již předtím
slyšel mnoho superlativů, a tak
jsem se tam nesmírně těšil -
vzápětí jsem pochopil, že
oprávněně. Výlet začínal
na vršku Monjuc v parku
Güell. Po celém parku je znát
rukopis největšího katalánské-
ho architekta Antonia Gaudiho.
Hlavní vstup do parku je tvo-
řen širokým schodištěm, ve-
doucím k Síni sta sloupů (síně
ovšem jen s 86 sloupy, jelikož

hrad v Tossa de Mar

Sagrada Família

Gaudí nestačil toho dílo před svou smrtí dokončit). Velmi zajímavý je i drak z glazovaného keramického skla, který hlídá park. Jako další zastávka po Barceloně byla prohlídka

úchvatné katedrály Sagrada Família. Katedrála je postavena rovněž Antoniem Gaudím a ani ta není dokončena. Je tvořena z 18 věží, které představují 12 apoštolů, 4 evangelisty, Pannu Marii a ta nejvyšší Ježíše Krista. Po obhlídce katedrály se jelo na olympijský stadion, který hostil Letní Olympijské hry v roce 1992. Odpoledne byl rozchod v centru města. Já jsem se šel podívat na pomník Kryštofa Kolumba a posel se proslulou ulicí

La Rambla. V ulici narazíte na nejrůznější pouliční umělce, karikaturisty, mimy, hudebníky i herce. Večerní výlet po Barceloně byl završen

představením zpívajících fontán.

Po večerech jsem se také nenučil a nesesedl na pokoji. V každém středisku jsou stovky diskoték a klubů, kde hrají světoví DJ's. Já jsem měl to štěstí a mohl si zapařit na Tiësta.

Návštěvu Španělska můžu jednoznačně každému doporučit. Plejáda dechberoucích památek, překrásné pláže, průzračné moře a večer bohatý noční život. Co víc si přát.

Martin Bláha

pomník Kryštofa Kolumba

Olympijský stadion v Barceloně

Velikonoce

„Pondělí... pondělí...pondělí půl osmé ráno a já ještě ležím v posteli“ pomyslela jsem si hned po probuzení. Ano, bylo pondělí a já mohla ještě krásně spát, válet se, ležet, odpočívat, zkrátka žádná škola! Tento den měl jen jednu malou chybičku, byly Velikonoce!

„Crrrrrrrrrrrrrr“ zazvonil zvonek asi pět vteřin po mých krásných myšlenkách o dokonalém dnu bez školy. „Světlo, vstávej a pojď otvrat koledníkům, já přece nemůžu být mladá až na věky!“, křičela mamka a postrkovala bandu kluků ze základky směrem k mému pokoji.

„Jen ji vzbudte kluci, jen se nebojte, pořádně jí napráskajte!“, nabádala je. Mezitím jsem se našťastí stihla alespoň obléct a když vtrhli do pokoje, bez namítání jsem se otočila a poslechla si dnešní první hody, hody, doprovody...

„Příště je aspoň nepouštěj do pokoje“ utrhla jsem se na mamku u snídani, „co kdybych byla nahá?“

„Aspoň příště vstaneš dříve a pomůžeš mi s přípravou jednohubek. A nemrač se takhle po ránu, vždyť budeš mít za chvíli víc vrásek než já“ laškovala se mnou.

„Víš, mami, já prostě tyhle svátky nemiluju jako ty, co to má za význam zmlátit holku do modra a ještě za to něco dostat? Až se dostanu do politiky, budu bojovat za práva zmlácených dívek a...“ nemohla jsem dořít svou hlubokou myšlenku, protože do jídelny přilítli další násilníci,

tentokrát bez zvonění.

„Hodky, hodky, doprovodky, nalejte nám trochu vodky, trochu vodky nebo rum, nebo vám zboříme dům“ řvali jeden přes druhého.

„Že se nestydíte, chlastat už od rána...“ podotkla jsem znechuceně a hladila si natlučenou zadnici. „A taky byste nemuseli být takhle suroví! dodala jsem.

„Nemel mladá, nebo ti přidám“ zašklebil se bývalý spolužák mé matinky, která je v tu chvíli obletovala s panákama a hulákala: „vodku, vodku, vodku mám, koledníčkovi ji dám“

„Na tohle opravdu nemám“ pomyslela jsem si a v tu chvíli mě napadla úžasná věc... Nenápadně jsem si vzala pár jednohubek, jednoho čokoládového zajíce, mattonku, knížku, a když jsem zaslechla své spolužáky, jak se hrnou do schodů, utíkala jsem, co mi nohy stačily do nejvyššího bodu našeho baráku, a to do komůrky, prudce jsem za sebou zabouchla a zamkla dveře na dva západy

„Tak a teď si můžete trhnout nohou, všichni.“ libovala jsem si zahrabaná v čerstvě vypraných zimních bundách a poslouchala hlasy zklamaných surovců, kterým jedna ženská v domě rozhodně nestačila. Byla jsem naprosto spokojená, četla napínavý děj tlusté knížky a okusovala jednohubky.

Párkrát mě vyrušil rozzuřený hlas paní domácí, ale ani mě nenapadlo na něj reagovat. Jediný, co mi chybělo, byl mobil, ten jsem si v tom spěchu nechala na stole

12:00, píply mi hodinky a já byla připravená vyrazit ven a případně nějakého drzouna ještě polít. Sešla jsem malé schůdky a chtěla vzít za kliku, jenže klika nikde. Jak jsem bouchla dveřmi, vypadla i s klíčem a právě ležela pod kupou spadlých dek. Začala jsem tedy hledat a hrabat a obracet komůrku vzhůru nohama, ale když jsem i po půl hodině byla neúspěšná a do toho jsem začala potřebovat na záchod, pustila jsem se do bušení a křičení: „Mami, mami...mamko, maminko, jsem v komůrce a nejdou mi otevřít dveře, pojď mi pomoci!“, což jsem to opakovala ještě šestkrát, než mě mamka konečně zaslechla. Nejdříve jsem si vyslechla pěti a půl minutové kázání o mém nenormálním chování, o mezeře ve výchově a neúctě k lidem, a poté mě zkoušela

má rodička vysvobodit z úkrytu.

„To nepůjde Světluško, budeme muset zavolat nějakýho zámečníka nebo to vyrazit.”

sdělila mi.

„To si děláš legraci, já se počůrám!”

„Za tohle si ale můžeš sama, берушко. Zkusím někomu zavolat a uvidíš, že za chvíli budeš venku” uklidňovala mě matinka a na dlouhých deset minut odběhla. Po návratu mi

sdělila, že tedy přijde pan Rodílek, který ovšem trochu pil, takže to nejspíš bude trvat.

Nakonec jsem ze zoufalosti prohledala znova celou komůrku a klíč i s klikou našla v kapuce větrovky pod schůdky. Musela jsem se omluvit panu Rodílkovi, který sotva přiklopýtal, mamince, a v duchu i všem těm komedníkům, uklidit celou komoru a taky umýt všechny panáky a odnést prázdné lahve. Nevě-

děla jsem, jestli mam být víc naštvaná na sebe nebo na Velikonoce, ale jednou věcí jsem si byla jistá - až se dostanu do politiky, zruším Velikonoce, protože na omlazování máme přeci dnes i jiné věci. :)

Markéta Horáčková

Hádanka

Ivana Scholzová

Zpěv,
jenž se šíří krajinou
ohněm
i vodní hladinou
zastaví čas
zastaví srdce
uvadá
když svítá slunce

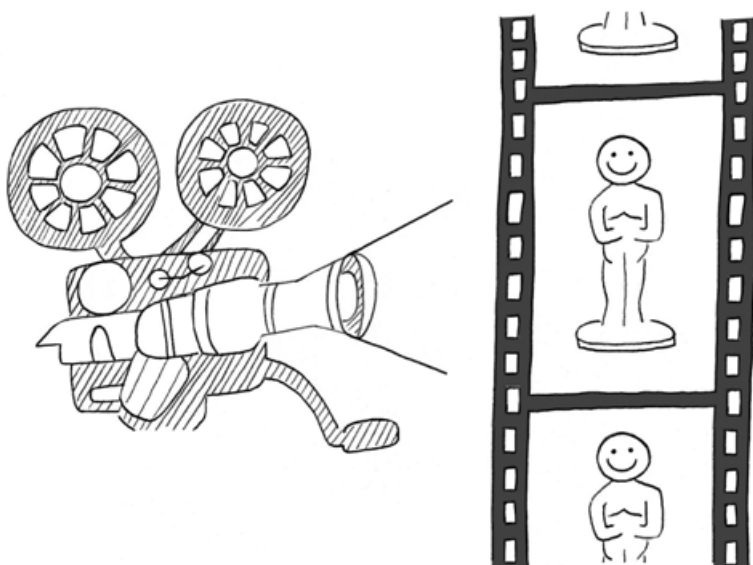
Oscar Awards 2011 aneb na Počátku byla Králova řeč

Nebo spíše na prvním místě. Film Králova řeč ovládl letošní předávání Cen Akademie – Oscarů, které proběhlo 27. února v Los Angeles. Společně s filmem Počátek obdržel čtyři tato ocenění, ovšem v hlavních kategoriích, včetně ocenění za nejlepší film uplynulého roku. Počátek získal všechny své ceny v technických kategoriích, které nejsou tak prestižní a upřímně řečeno, Králova řeč je opravdu lepším filmem. Předávání nepřineslo přesvědčení překvapení a žádné napjaté souboje, možná až na dva Oscary pro film Fighter, u nás ještě neuvedený. Většina výherců se dala odhadnout předem. Především Colin Firth za hlavní mužskou roli ve zmiňované Králově řeči nebyl překvapením večera, ze všech nominovaných podal opravdu jedinečný výkon a cenu získal po právu. Taktéž životní výkon ve filmu Černá labuť přinesl Natalii Portman tolik vytouženou pozlacenou sošku

a uznání filmové veřejnosti. Umístil se také jeden z mých favoritů, film, na který jsem psal první recenzi sem do časopisu – The Social Network, který obdržel tři Oscary – v kategorii za nejlepší střih (moje oblíbená), nejlepší adaptovaný scénář a za nejlepší původní hudbu. Trochu mě mrzí, že žádné ocenění nedostalo 127 hodin, přestože snímek byl nominován šestkrát.

Nejlepší film – Králova řeč
Nejlepší režie – Tom Hooper – Králova řeč
Nejlepší ženský herecký výkon – Natalie Portman – Černá labuť
Nejlepší mužský herecký výkon – Colin Firth – Králova řeč
Nejlepší ženský herecký výkon ve vedlejší roli – Melissa Leo – Fighter
Nejlepší mužský herecký výkon ve vedlejší roli – Christian Bale – Fighter
Nejlepší původní scénář –

Králova řeč – David Seidler
Nejlepší adaptovaný scénář – The Social Network – Aaron Sorkin
Nejlepší celovečerní animovaný film – Toy Story 3
Nejlepší neanglicky mluvený film – Lepší svět (Dánsko)
Nejlepší celovečerní dokumentární film – Inside Job
Nejlepší kamera – Počátek – Wally Pfister
Nejlepší výprava – Alenka v říši divů – Robert Stromberg, Karen O'Hara
Nejlepší hudba – The Social Network – Trent Reznor & Atticus Ross
Nejlepší píseň – We Belong Together (Toy Story 3: Příběh hraček – hudba a text: Randy Newman)
Nejlepší vizuální efekty – Počátek – Paul Franklin, Chris Corbould, Andrew Lockley a Peter Bebb
Nejlepší masky – Vlkodlak
Nejlepší návrh kostýmů – Alenka v říši divů – Colleen Atwood
Nejlepší střih – The Social Network
Nejlepší zvuk – Počátek
Nejlepší střih zvuku – Počátek – Richard King
Nejlepší krátký hraný film – God Of Love
Nejlepší krátký animovaný film – The Lost Thing
Nejlepší krátký dokumentární film – Strangers No More

Králova řeč

historické drama Velká Británie/Austrálie (2010)

Ocitáme se v Anglii roku 1936, půlku světa děsí Hitler, druhou půlku světa Stalin, britský král Jiří V. je na tom velmi špatně a jeho druhý syn Bertie... koktá. A právě o něm vypráví tento vynikající film. Bertie (Colin Firth), později zvaný Jiří VI., není schopný pronést souvislou větu bez zadrhnutí, což je pro královského syna nezáviděníhodný handicap. Po několika neúspěšných léčbách jeho manželka (Helena Bonham Carter) vyhledá neortodoxního logopeda Lionela Logue (Geoffrey Rush). Bertiemu se nejdřív nezdají jeho metody, ale nakonec mu po smrti otce nezbyde nic ji-

ného, než se na něj znovu obrátit. Po skandální abdikaci jeho staršího bratra se Bertie nečekaně stává králem a s pomocí Lionela pronese 3. září 1939 řeč k celé Británii a namotivuje ji k boji proti nepříteli.

Film má úžasnou atmosféru, především díky brilantní kameře a výborným hereckým výkonům tria Firth – Rush – Bonham Carter, které vás donutí vžít se do pocitů hlavních

hrdinů. Colin Firth za ztvárnění krále Jiřího VI. dostal Zlatý globus a Oscara, film dostal celkově čtyři Oscary, včetně ceny za nejlepší film roku. Bohužel mě trochu zrazil fakt, že Bertieho starší bratr (Guy Pearce) vypadá mladší než on, což je bohu-

žel také pravda, protože Pearce je o sedm let mladší než jeho filmový bratr.

Jinak není prakticky co vytknout - možná jen, že žánrově asi nebude pro každého. Nejsem nijak velký fanoušek dramatu, ale tento film se mi velmi líbil a jednoznačně ho můžu všem doporučit.

Tomáš Richt

V kinech můžete též vidět tyto zajímavé snímky:

- Sucker Punch (akční fantasy)
- Hlavně nezávazně (romantická komedie)
- Vřískot 4 (horor)
- Odcházení (dramatická komedie)
- Zkus mě rozesmát (romantická komedie)

Dragon Age II

Původně jsem chtěl recenzovat třetí díl mého oblíbeného RPG „Deus Ex“ které mělo vyjít již na začátku února, ale vydání bylo posunuto. A jelikož nemohu recenzovat stále jen hry, jež hodnotím kladně, rozhodl jsem se o objektivní zhodnocení druhého dílu akčního RPG „Dragon Age“, které je polovinou hráčů zatracováno a tou druhou polovinou vynášeno do nebes. Nepatřím ani k jednomu.

Dragon Age II je akční RPG těžící především z úspěchu prvního dílu. A právě v tom je ten problém, první díl byl výborný. Druhý díl je velmi podobný prvnímu, ten byl ale výborný před rokem a půl a co bylo výborné tenkrát, považujeme již dnes za průměrné. A „Dragon Age II“ vzhledem k této době průměrný bezpochyby je. Na začátku si zvolíte jednu ze tří tříd postavy: mág je nejlepší

na dálkové souboje, případně posilování ostatních spolubojovníků, rogue je nejlepší v boji muže proti muži a válečníci jsou nejlepší v udržení nepřátel dál od ostatních.

Příběh je asi nejsilnější část hry, nechci prozrazovat děj, ale můžu říci alespoň to, že příběh je vyprávěn retrospektivně a navíc se děj odehrává v dlouhém časovém období - díky tomu je vidět jak se svět na základě vašich rozhodnutí vyvíjí.

Už o poznání horší složka jsou souboje, schopností je sice hodně, ale souboje už nejsou tak taktické jako v dílu prvním a zabrat vám dá jenom pár bossů v pozdější části hry.

Postupem času se k vám také přidá několik společníků, ze kterých si volíte svoji čtyřčlenou družinu. Každý ze společníků s vámi na základě vašich rozhodnutí sympatizuje nebo naopak soupeří. S některými ze společníků můžete také budovat vztah za účelem romance (k nelibosti některých jedinců můžete mít i homosexuální vztah).

Engine už je také poněkud zastaralý, což je vidět především na poněkud kostrbaté grafice. Také město, ve kterém se celá hra odehrává, „Kirkwall“, se často zdá poněkud liduprázdné. Někteří to berou jako nedodělanost hry, já si však myslím, že je to proto, že engine jednoduše neumožňuje více objektů, jelikož je svět velký.

Ve hře můžeme sbírat z truhel a monster vybavení, kterým můžeme našeho hrdinu vybavit. Většina tohoto vybavení jsou však spíše podprůměrné kousky, jež můžeme maximálně za mrzký peníz prodat na tržišti. Společníkům navíc většinu výbavy měnit nemůžeme.

Dragon Age II je pro mne pouze průměrná RPG hra těžící z úspěchu předchozího dílu bez budoucnosti. Bioware by se dle mého názoru měl zaměřit spíše na sérii „Mass Effect“ která má pravděpodobně větší potenciál, nebo zkusit přijít s novou herní značkou, kterých je v poslední době žalostně málo.

Clarke Soundon

70%

- +Příběh
- +Dialogy
- +Společníci a romance
- +Schopnosti a kouzla
- Zjednodušení
- Starší nedostačující engine
- Grafika už není nejlepší
- Osekání RPG prvků
- Občas přihlouplé očekávatelné zvraty
- Méně taktické souboje
- Oproti prvnímu dílu téměř beze změny
- Poměrně liduprázdné lokace

Wing Tzun

K Wing Tzun jsem se dostala vlastně úplnou náhodou. Bojové sporty (hlavně kung-fu) se mi vždy moc líbily a často jsem uvažovala o tom, že s nějakým začnu. Loni v září jsem se k tomu konečně odhodlala.

Do vyhledávače na internetu jsem si zadala kung-fu Liberec a čekala jsem, co na mě vyskočí. Upřímně – viděla jsem to docela černě. O karate nebo judu bývá slyšet mnohem častěji, a tak jsem se obávala, že nic neobjevím. Přece jsem ale něco našla. Tai-či. Nebylo to zrovna to, co jsem si představovala, ale po důkladném pročtení webové stránky jsem se rozhodla, že to přece jen vyzkouším. Dostavila jsem se tedy ve správný den a čas do tělocvičny ZŠ 5. května, kde tréninky probíhají. Trenér mě hned do všeho zasvětil,

stručně mě se sportem, který jsem si vybrala, seznámil, a ukázal mi několik obranných technik a aplikací. Byla jsem z toho tak nadšená, že jsem si ani nevšimla, že mi trenér celou dobu vykládá pouze něco o nějakém Wing Tzun a o Tai-či zatím nepadlo jediné slovo. :) Měla jsem možnost na tréninku chvíli pobýt a sledovat, jak probíhá, jakým způsobem se vyučuje, a tak podobně. Za dva dny jsem už dorazila s věcmi na cvičení a poprvé jsem si odcvičila celý trénink. Moc se mi to zalíbilo, takže jsem vyplnila přihlášku a začala jsem pravidelně a s radostí chodit na všechny tréninky. Že jsem si spletla dveře, a že místo na Tai-či chodím na Wing Tzun jsem zjistila až teprve po týdnu. :) Tai-či se totiž cvičí hned vedle. Rozhodně jsem ale nelitovala. Wing Tzun je stejně jako Tai-či stylem kung-fu, takže jsem vlastně našla to, co jsem hledala.

Jelikož Wing Tzun vymyslela žena, není založen pouze na síle. O to víc je ale promyšlený a vysoce účinný. Jak už jsem nastínila výše, tréninky probíhají vždy v pondělí a ve středu od 19:00 do 21:00 hodin v tělocvičně ZŠ 5. května. Trénink začínáme pokloněním mistrům a trenérovi. Potom se většinou cvičí forma na procvičení a zahřátí, občas ji prokládáme různými jednoduchými cviky, abychom se protáhli. Během tréninku trénujeme různé aplikace, všemožné techniky

obranu, které zkusíme několikrát po sobě, trenér nás obchází a opravuje nás, abychom vše dělali správně a přesně. Zhruba uprostřed celého tréninku posilujeme. Většinou to bývá nejnáročnější část cvičení. Pak následuje krátká pauza na vydýchání a pokračuje se dál. Na konci tréninku se znovu pokloníme mistrům a trenérovi. Často se během cvičení i dost nasmějeme. Hlavně když se nám trenér snaží něco vysvětlit a naučit nás něco nového. Čas od času probíhají semináře přesně zaměřené na určité téma.

Ke cvičení není třeba žádné speciální vybavení. Oblékáme si bílá trička a černé kalhoty. Jediné, do čeho bych doporučila investovat, jsou chrániče na měkké a zranitelné části našeho těla. :) Ale i bez nich se dá pohodlně cvičit. Jednotlivé údery a kopy se cvičí opatrně, takže riziko zranění je velmi nízké. Rozhodně ale doporučuji si na trénink donést alespoň 0,5 litru pití. :)

Čtyři porce extrému - Dolomitenmann

Pot, slzy, šrámy, bolest celého těla a vůle jít neustále dál, to vše je Dolomitenmann.

Nejtvrdší, nejextrémnější závod Evropy. Potit krev zde není pouhou metaforou.

Italské dolomity nemají s nikým slitování, jejich sílu závodníci mnohokrát pocítí na vlastní kůži.

kterou má za úkol předat svému týmovému kolegovi. Jde tedy o čas a bezchybnost.

Na start první etapy se postaví běžci - kdo si věří, že na to má, ten je tady - ale pravda se ukáže o něco později, o něco dál a o hodně výš. Za úkol mají překonat 13 kilometrů s převýšením přes 1900 metrů až na vrchol.

v předchozích ročnících měla pořádně hravou náladu - startovalo se za silné bouřky, vichřice, lijáků a dokonce i sněhové vánice, za extrémních veder i za mrazů. Na vrcholu hory Schober Köpfel (2441 m.n.m) již na běžce nedočkavě čekají paraglidisté. Dostat se nahoru je pořádně těžké a dolů to není o nic lehčí. Odstartovat z kamenité stráně, kde nemůžou nalézt kus pevné půdy pod nohama, a vyrovnat se s horskými poryvy větru jim dá pořádně zabrat. Jedná se možná nejnebezpečnější část celého závodu. Umění je i správně přistát - co není v leteckých schopnostech, musí být v nohách, a běžet s vlajícím padákem za zády chce pořádnou fyzickou. Po běhu do vrchu a letu se hlásí o slovo voda. Třetí úsek patří kajakářům, kteří v první řadě musejí úspěšně skočit z šestimetrové rampy, kdy poprvé zakusí ledový horský tok.

Pětikilometrová trať divoké řeky je plná překážek, vynecháním byt'

Jednou v roce, od roku 1987, se na Italském náměstí v Lienz sejdou ti nejlepší z řad běžců, paraglidistů, kajakářů a cyklistů, kteří utvoří týmy. V roce 2010 se na start postavilo celkem 119 týmů. Každý z 500 závodníků nese pomyslnou štafetu,

Běžci se však musejí vypořádat nejen se značným převýšením a kamenitou tratí, ale i s proměnlivým počasím. Příroda si leckdy se závodníky zahrává, a že

jen jedné z nich končí celý tým. Na konci pak vyčkává poslední článek štafety, který může změnit absolutně všechno. Horská kola mají nelehký úkol – 17 km výjezd (převýšení přes 1700 m a průměrným stoupáním přes 27%) a 9 km extrémní příkrý sjezd. Tlak je na ně obrovský, prakticky všechno záleží na jejich bezchybnosti.

Největší odměnou je pro sportovce vůbec samotné dokončení závodu a české týmy se rok co rok umisťují na stupních vítězů.

Pokud si kladete logickou otázku, proč to proboha dělají a co je motivuje, většina závodníků vám nedokáže kloudně odpovědět. Jde jednoduše o neustálé překonávání sama

sebe, jít znovu a znovu do extrému. Okusit jaké to je, být až na dně vlastních sil, jaké to je být Dolomitenmann.

Vendy Šimůnková

Mistrovství světa v karate

Milovníci karate a bojových sportů (a nejen ti), pozor! Během předposledního květnového týdne Liberec čeká velká sportovní událost. Ve dnech 21 – 22.5. se liberecká Tipsport aréna se stane dějištěm osmého Mistrovství světa v karate. Střetnou se zde prakticky nejlepší karatisté světa. Tato akce je popisována jako vrchol sportovní sezóny karatistů, takže podívaná určitě bude stát za to!

Mistrovství pořádá Světová konfederace karate (WKC - World Karate Confederation) a během několika let se stalo přehlídkou toho nejlepšího v umění karate.

20. května ve 20:00 v centru

Babylon proběhne slavnostní zahájení.

Poté v sobotu a v neděli diváci uvidí od 9:00 – 14:00 eliminaci, v 15:00 – 17:00 finálový blok a v 18:00 – 20:00 velké finále, které se bude konat pouze v sobotu.

V neděli se opět v centru Babylon od 19:00 bude konat medailový ceremoniál a ve 20:00 slavnostní rozloučení.

Pokud přemýšlíte, zda navštívit tuto akci, určitě neváhejte a přijďte! Něco takového se v Liberci hned tak nevidí!

Tereza Poživilová

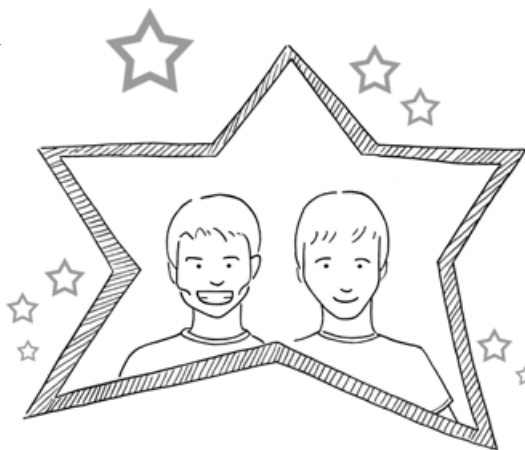
Hvězdná dvojka

Ovlivní profesor kvalitou výuky následně tvé znalosti?

Studentka: Hlavně ovlivní můj vztah k předmětu. Nebudu jmenovat, ale pokud mi nevyhovuje profesor a jeho výklad, tak to ovlivní nejenom to, co o té látce budu vědět, ale přivádí mě to k jakési nechuti k učení, netěším se na hodiny, neužívám si to - a hlavně mě to připraví o radost z předmětu, která se projeví nejenom ve škole, ale následně i v mém životě.

Hvězdná dvojka: Ano, je rozdíl tupě zírat na prezentace a nepřítomně opisovat text, kterému stejně nerozumíte, nebo poslouchat kvalitní přednášku s občasným humorem či jinou zpestřující vložkou. Ano, zde se projeví

umění přednášet, komunikovat se studenty, přísnost... Přesto věříme, že nejenom profesor, ale i student a jeho postoj ke studiu se podepisuje na průběhu hodiny.

Kolik času strávit učním?

Studentka: Mám předměty, na které se učím průběžně (biologie) a mám předměty, na které se učím jednorázově.

V druhém případě se čas odvíjí od počtu písemek, v prvním případě čas závisí na pílí a odhodlání.

Hvězdná dvojka: Pokud se jedná o tzv. jednorázovky, neboli den před testem se pokud možno látku naučím nazpaměť, pak se efektivita učení projeví pouze na známkách a zapamatování je jen krátkodobé. Proto doporučujeme trochu systematiky a učit se průběžně. Samozřejmě asi není v lidských silách to takto praktikovat u všech předmětů, ale u těch, které vás zajímají, se to vyplatí!

